

"Vauhdikasta menoa, Martti!" irvaili Annastiina. Hän oli vielä silloin minun työkaveri, kaunis ja ilkeä ihminen. En tiedä kumpi piirre hänessä oli ollut koukuttavampi. Olin hetkeä aikaisemmin ehdottanut että alkaisimme tapailla, ja saanut pakit, ja mennyt punaiseksi kuin rapu, ja kaatanut autollani liikennemerkkin. "Kiva juttu.", valoi hän vielä minulle suolaa haavoihin. Jätin asian ilmoittamatta ja toivoin että Annastiinakin pysyisi vaitonaisena, enhän minä ollut sitä liikennemerkkiä tahallani särkenyt. Kaksi viikkoa myöhemmin otti Annastiina yhteyttä työn ulkopuolella ja ehdotti diiliä. Hän ei kertoisi kenellekään että kaadoin liikennemerkkin ja minä ostaisin hänelle vastavuoroisesti timanttikorun. Suostuin diiliin. Oikeastaan tunsin jopa masokistista tyydytystä siitä että kaunis nainen kiristää minua ja minä sätkyttelen avuttomana uhrina hänen kynsissään. Kuukautta myöhemmin fantasiani uhkasi käydä toteen liiankin konkreettisesti. Annastiina otti jälleen yhteyttä ja vaati samanlaista diiliä uudelleen. Tajusin että asiasta uhkasi tulla elinkautinen riesa. Menin hänen luokseen keskustelemaan asiasta. Meille tuli kuitenkin riita ja hän uhkasi minua hummeripihdeillä jolloin jouduin kajauttamaan häntä leivänpaahtimella, ja tulin vielä kuristaneeksi hänet elottomaksi sen johdolla. Olin onnekas koska yleensä keittiön työtasolla ei ole leivänpaahtinta. Yleensä kuluttaja on ostanut leivänpaahtimensa alennusmyynnistä ja käyttänyt sitä tovin alkuinnostuksen vallassa ja sitten kyllästynyt ja sullonut moisen turhakkeen keittiökaapiston ylähyllyjen tavarapaljouteen. Mutta juuri edesmennyt Annastiina oli ollut toista maata, kerran leivänpaahtimen ostettuaan hän oli sitten myös käyttänyt sitä koko lopun ikänsä, ja vielä kuollessaankin. Olin onnekas uudelleen kun onnistuin kantamaan Annastiina-vainaan olkapäälläni alas kerrostalon pihaan ja autooni kenenkään kiinnittämättä asiaan huomiota. Ruumiin kuljettelu yleisillä paikoilla on vaikeaa ja arkaluontoista puuhaa mutta sen jatkokäsittely omakotiasunnossa on helppoa ja sen kadottaminen ei ole konsti eikä mikään. Nahka ja sisälmykset syötetään pienissä erissä linnuille ja pikkupedoille, luut murskataan jauheeksi ja lihat syödään. Laskin Annastiinasta veret ja hankin koneliikkeestä tilavan pakastimen. Arkkumallisen. Sain sen sopivasti alennusmyynnistä. "Nyt kun ei ole metsästysaika ei juuri kukaan tarvitse suuria pakastimia.", valitteli myyjä. Annastiinaa tuntui riittävän loputtomiin. En ostanut lihaa ruokakaupasta koko kesänä. Järjestin elokuussa puutarhajuhlat koko työporukalle ja jokin oikku sai minut tarjoilemaan niissä juhliissakin Annastiinaa. Grillattuna. Johtajamme, osastopäällikkö, piti kauniin puheen jossa hän kiitti minua yhteishenkeä nostattavasta juhlasta ja pahoitteli että osastosihteerimme Annastiina oli keväällä kadonnut mystisesti eikä voinut osallistua. Itseasiassa Annastiina osallistui juhliin omalla jäljittelemättömällä tavallaan mutta sen yksityiskohdan pidin omana tietonani. Mutta kaikki loppuu aikanaan, ja niin loppui Annastiinakin pakastimesta. Ei ruumista, ei rikosta, muistelin jossain salapoliisiromaaniin joskus päätellyn. "Possua, koko rahalla, maksakoot mitä maksaa.", sovelsin vanhaa viinanostajan repliikkiä lähikaupan lihatiskillä. Tuttu naismyyjä katsahti vähän yllättyneenä, ehkä siksi että olin koko kesän kerta kerralta vain tervehtinyt ja kulkenut määrätietoisesti lihatiskin ohi. "Nyt kannattaakin ostaa, Koistisen possutilalta, ehtaa läskiä, parasta mitä rahalla saa.", pääsi myyjä sitten vauhtiin. Kolme päivää myöhemmin istuin kaltereiden takana ja ihmettelin miten olin jäänyt kiinni. Sitten minut vietiin kuulusteluhuoneeseen ja sain tietää asian. Yksi vieraistani oli ollut kasvissyöjä ja hän oli ottanut tarjoamani lihapalan salaa mukaansa syöttääkseen sen koirilleen, mutta oli unohtanut sen pakastimeen. Hänen vaimonsa työskenteli, yllättävää kylläkin, lihanmyyjänä lähikaupassa. Pariskunta oli sattunut näkemään minut kadulla ja nainen oli ohimennen maininnut että tuo mies ei ostanut lainkaan lihaa koko kesänä mutta nyt syksyllä alkoi taas ostaa. Mies muisti samassa että samainen laitosmies Martti Viertopuhuri oli järjestänyt elokuussa grillijuhlat koko työporukalle, lihaa säästämättä. Sen lihan alkuperä alkoi kiinnostaa innokasta eläinten

oikeuksien puolustajaa: Saiko tämä herra Viertopuhuri jostain lihaa edullisesti? Ei kai vaan laittomia lihankasvatusfarmeja, hämärätuontia, salametsästystä? Miehellä oli tuttu joka oli töissä rikoslaboratoriossa ja joka myös puolusti innokkaasti eläinten oikeuksia. Miehet olivat päättäneet tarttua härkää sarvista eli selvittää lihan alkuperän laboratoriokokeilla. - Ihmistä, tarkemmin sanottuna keväällä kadonnutta Annastiinaa.